

Foredrag af Bruno Gröning, München, 6. oktober 1950

"Igen har man klaret at ødelægge et mesterstykke".

Henvisning:

Dette er en afskrift af det stenografisk optagne foredrag af Bruno Gröning, som han har holdt den 6. oktober 1950 i huset Knollerstr. 2s garage i München.

Optagelser af Bruno Grönings foredrag med hans originalstemme kan fås som cd, og kan bestilles under følgende Internetadresse: www.bruno-groening-stiftung.org

Foredrag af Bruno Gröning, München, 6. oktober 1950

"Igen har man klaret at ødelægge et mesterstykke".

Mine kære helsesøgende!

Igen har man klaret at ødelægge et mesterstykke. Atter engang forbud mod at hjælpe og helbrede mennesker. Den slags ville aldrig være sket, hvis mennesker allerede tidligere havde interesseret sig for min gøren og laden. Hvad jeg skal sige til alt dette, ved jeg ikke.

Jeg griber tilbage til tiden i Herford. Uden min vilje blev jeg sidste år, idet mange mennesker blev raske igen, trukket ud i verdensoffentligheden. Uden at hverken lægerne eller kommunaldirektøren for Herford dengang havde overbevist sig om min gøren og laden – jeg har udtrykt mig forkert, ikke kommunaldirektøren, der var tilgængelig, der havde overbevist sig om det, men han måtte alligevel overrække mig det skriftlige forbud. For den menneskelige lov tillod ikke, at mennesker, der ellers ingen lægelig hjælp havde kunnet få, bliver helbredt. Netop hvad jeg har sagt til kommunaldirektøren fra Herford. Dette menneske stod, og står heller ikke i dag, uvillig overfor min gøren og laden. Han kunne blot ikke handle anderledes. Han havde ladet sig overbevise inden da. Overbevisningen gik så vidt, at han næppe kunne rejse sig fra stolen af forbavselse. Han var, som han sagde, målløs.

Det er godt nok rigtigt, hvad hr. dr. Trampler har givet udtryk for, at min gøren og laden endnu ikke er omfattet af loven. Mig har mennesker gang på gang ladet vide, at man endnu ingen betegnelse har for dette. Forbudet er jo noget dagligdags. Men herfor findes der endnu intet. Man har karakteriseret det forskelligt, hvad der stort set heller ikke er ukendt for Dem, og godt nok sagde man i begyndelsen også i Herford, at det skulle være hypnose, det skulle være suggestion. Jeg vil ikke benægte, at det er hypnose. Men hypnosen komme ikke fra mig, det må være kommet et andet sted fra, at mennesker bliver sat i en hypnotisk tilstand. Jeg behersker gudskelov ikke dette djævelske værk. Og suggestion er heller ikke udelukket. For mennesket får allerede på forhånd så meget suggereret ind, at han siger til sig selv: "Ja, når man siger, at jeg har sygdommen, så har jeg den også". Og han får det gang på gang serveret. På ét punkt skal man vogte sig, idet man ikke vover at sige til et menneske, at det har kræft, fordi kræft, det vil sige kræftsygdommen, virker forskrækkende, selv om andre sygdomme kan være nøjagtig lige så farlige. Og på den anden side er det

suggestion, idet det ene menneske jo suggererer det andet, eller den syge til sidst suggererer det ind på sig selv. Nøden og elendigheden har faktisk bragt mennesket så vidt, at det ikke så nemt kan komme fri af sin lidelse igen, for så vidt som denne lidelse også har givet sig fysisk udslag.

Forbudet fra Herford har bragt det så vidt, at jeg faktisk ikke mere havde fornødent at tale om helbredelse. Jeg blev fra politiets side, jeg blev fra byens side opfordret, det vil sige, ikke sådan, men bedt om at tale til de helsesøgende, og meddele dem det skriftlige forbud. Hvad jeg yderligere sagde, har man heller ikke kunnet forbyde mig. Og derfor, fordi jeg gang på gang blev bedt om det, er der hele tiden kommet helsesøgende, der har ventet dag og nat, og jeg har hver dag talt en, to, også tre gange. Og det samme gør jeg også i dag, fordi jeg føler mig forpligtet til at meddele det til de helsesøgende. Jeg beder Dem om ikke at opfatte det, som om jeg stod her foran Dem for at ophidsede Dem til at gøre opstand. Nej, mine kære syge, det behøver De ikke. De syge står under min beskyttelse. Det har jeg bevist tusindvis af gange. De er allerede syge, derfor behøver De ikke også at blive ophidsede her. Mit liv tilhører de syge mennesker på denne jord. Hver gang jeg meddeler de syge dette, hver gang jeg har talt til de syge, kunne jeg ikke gøre for, når den ene og den anden derved fik sin sundhed, selv om jeg ikke talte om helbredelse. Jeg beder Dem om, da ikke at være vred. Jeg kan ikke gøre for at det sker, og så beder jeg Dem om ikke at skælde ud. Jeg er i stor udstrækning blevet klar over, at der hele tiden findes mennesker, som ikke kan forstå det. Der er også mennesker, som ikke vil forstå det. De sidste vil ikke forstå det af forskellige grunde. Der findes også blandt disse mennesker nogle, som vil gøre forretning af det, der findes så meget at tænke over ved dette. Men hvorfor er det uforståeligt for menneskene? Mennesker, der er nogenlunde sunde, behøver ikke at søge helbredelse. De har alt, de behøver det ikke, og derfor er de ikke i stand til at sætte sig i et sygt menneskes situation.

Hvis jeg for tredve år siden havde fortalt Dem noget om radioen, så havde De grinet af mig. Men det var ikke anderledes, da jeg endnu var en lille knægt – meget mere er jeg heller ikke i dag – hvis jeg forsøgte at fortælle nogen om, at jeg allerede har hjulpet mange mennesker, så har man grinet af mig, man har også kaldt mig en skør kule. Men dette blev jeg hurtigt færdig med, jeg har omhyggeligt kontrolleret det, og har fulgt op på disse ting, om det svarer til kendsgerningerne eller ej. Mine fortsatte konstateringer har vist, at jeg med urette fik titlen "skøre kule". Men det er jo også forståeligt for Dem, hvis De for tredve år siden hørte noget om radioen. Det var begyndelsen, altså begyndelsen til radioens opståen. I dag er det en selvfølgelig ting for menneskene. For de helsesøgende, de syge mennesker, er min gøren og laden ikke uklar, for det bedste bevis derfor er, at jeg fra alle lande på denne jord har fået utallige tusinde og atter tusinde af breve, det vil sige bønbreve. Og det er ikke uforståeligt for mennesker, som har berejst verden, der har set mere end deres egen gadedør. Underligt, at disse mennesker forstår det, og andre, der skulle kunne forstå det, simpelthen skulle kunne bringe forstanden i omløb, ikke kan forstå det, måske ikke vil det. Men så er det ikke min skyld.

Jeg har her, i ganske kort tid, ikke ladet noget være uforsøgt, for endegyldigt at indfri mit fra Herford givne ord. Jeg befandt mig på den bedste vej, idet hr. Enderlin havde erklæret sig rede til at påtage sig alt. For han har altid bestræbt sig på at helbrede mennesker. Men han havde ventet et år, tålmodigt ventet, til der bød sig en lejlighed til at komme sammen med mig. Vi blev snart enige, vi havde næppe talt et ord med hinanden. Jeg har blot siddet sådan ved siden af ham, og foran mig var der nogle få syge, jeg har betragtet dem, jeg røg mine cigaretter, ligesom De ellers ryger, med den allerstørste ro, og der skete så meget for hans øjne, at han kun af og til sagde: "Jeg kan ikke mere finde ord, men det er klart for mig, kun har jeg ikke troet, at De råder over en sådan kraft". Det er for mig ikke noget særligt, for mig er det en selvfølge, det falder mig heller ikke vanskeligt. Jeg fortæller ikke gerne om min gøren og laden, men jeg føler mig stadigvæk forpligtet til at fortælle de helsesøgende noget om, hvad der allerede er sket. Hvordan kunne jeg driste mig til sådan noget, eftersom hr. Enderlin erklærede sig rede til, og har bedt mig om at komme i hans praksis. Ikke for at lade mig praktisere, nej, men for der at bevise mit kald. For når jeg siger, at det ikke er vanskeligt at gøre den slags gode og guddommelige ting, så er det ikke vanskeligt.

Da jeg kom ind i hans konsultationsværelse, var der endnu ingen patienter, det vil sige ingen syge mennesker der. Der var godt nok stillet stole frem, men de var tomme. Jeg sagde kun ganske kort: Den syge, der kommer til at sidde på denne stol, som jeg endnu ikke kender, altså endnu ikke kender som menneske, for denne vil jeg på forhånd stille et sygdomsbillede. Jeg har endnu ikke engang sagt noget om, hvilken sygdom dette syge menneske, der vil sætte sig på stolen, lider af.

Så er jeg ganske stor derinde, selv om jeg ellers kun vil være den lille Gröning. Jeg har heller ikke ellers nogen størrelse, min størrelse er 1,68 cm. Der findes mennesker, som er større. Dette sygdomsbillede dristede jeg mig til at indgive et menneske, der havde den godhed at køre mig fra Gräfelfing til München i sin bil. Ellers har vi ikke kendt hinanden. I bilen har vi også kun vekslet nogle få ord, men intet af betydning. Og så ventede dette menneske i dette konsultationsværelse. Og jeg dristede mig til at indgive ham sygdomsbilledet i sin krop. Og dette menneske behøvede kun at forklare, det vil sige anatomisk at gengive, hvad han mærkede i sin krop. Jeg kendte heller ikke selv dette menneske, som endnu ikke var der. Jeg garanterer for – jeg siger dette på forhånd – hvis dette ikke var lykkedes, så havde dr. Enderlin haft en grund til at kunne sige: Ja, helt stemmer det jo endnu ikke – og hvorfor jeg også i forvejen har bedt ham komme. Men sygdomsbilleder, der bliver stillet fra min side, ser anderledes ud end de sædvanlige. Jeg kan gøre det, præcis som jeg vil. Ikke engang enkelt, men kompliceret. Jeg behøver ikke at se en syg, det må blot dreje sig om en syg. Ikke sådan, at jeg måske siger, her stiller jeg et sygdomsbillede, og så siger en: "Det passer, det er min sygdom". Nej, når der kommer et bønfoldende menneske til mig, der beder om hjælp og helbredelse til en pårørende, så lader jeg ham ikke engang sige noget navn, ikke engang navnet på dette syge menneske, hans bolig, heller ikke sygdommen, ikke engang det mindste. Og jeg selv bruger ikke engang tid på det, men jeg siger altid som tidligere, det

behøver jeg ikke, jeg har jo mennesker, som er i stand til, som også De alle er, op til 90 % at optage deres medmenneskes sygdom i Deres krop, også når De ikke kender ham.

På samme måde, som De aldrig får radiobølgen at se, så får De heller ikke her den helbredende bølge at se. Og derfor lyder det – i begyndelsen lød det endnu mærkeligt – i dag lyder det naturligt for mange mennesker.

Og derfor kan jeg udmærket godt forstå det, og tager heller intet menneske det fortrydeligt op, når han endnu i dag siger, jeg tror ikke på det. Det spiller jo heller ingen rolle. Jeg tager det heller ikke noget menneske fortrydeligt op. Jeg ser mig kun enkelte mennesker sådan an, eller kort sagt, jeg tager kun bestik af dem, og uden at se ham, ved jeg også, hvad han gør og hvad han ikke gør, og ikke at forglemme, hvad han tænker. Der er meget, som ikke kan forklares, men intet, der ikke kan ske. Jeg har ikke ladet noget være uforsøgt for at bevise mennesket det, det vil sige, at føre bevis for alt. Jeg har også sidste år i ti dage stillet mig til rådighed for lægerne i Heidelberg, for at bringe dem på en vej og vise dem, at det jo er lettere at hjælpe mennesker på denne måde, at helbrede mennesker.

Jeg har ikke set de syge, som disse læger klinisk har for-undersøgt, ville og behøvede heller ikke at se dem. Jeg har kun bedt begge disse læger om, at de på klinikken ville skrive en lille seddel med fortløbende numre på dem, de tænker på at undersøge. Jeg vil ikke vide, hvem de indkalder, heller ikke, hvem de tænker på at undersøge. Jeg har kun bedt dem om, telefonisk at give mig de løbende numre. Og da jeg havde fået disse numre, har jeg stillet sygdomsbillederne, hvad De jo også allerede har læst i enkelte brochurer, og endnu kan læse i dag. Jeg har endog ladet disse sygdomsbilleder indtale på lydånd. De er, gudskelov, igen i min besiddelse. Der bliver altså nøjagtigt gengivet, som det er foregået.

Jeg ville straks træde tilbage, hvis der fandtes et menneske, der også var i stand til at gøre den slags. Men så ville jeg ikke kun bede ham om at hjælpe og helbrede mennesker, så ville jeg forlange, at han gør det, som jeg har til hensigt at gøre det, sådan som jeg føler mig forpligtet til at bruge hele mit liv på denne gøren og laden, uden at have noget udbytte af det. Dog – et udbytte har jeg, og et ganske stort: I stedet for at denne kraft bliver mindre, bliver den større. Jeg bliver sådan rigtig smedet, og derfor er det godt, at jeg må kæmpe for at hjælpe de stakkels syge mennesker.

Men på den anden side, også fra Heidelberg, der kom lægerne ikke ud af deres forbavelse, og de kunne kun bekræfte dette hundrede procent. For højere findes det ikke. Lige sådan også med helbredelserne. Også her har man sagt: "Alt vil vi ikke fremlægge, ellers forskrækker vi vore kolleger for meget". Det kan jeg forstå. Men jeg har det også endnu skriftligt, ligesom på Traberhof, det sidste offentlige sted var Traberhof, som det tidligere var Herford, i mellemtiden Hamborg og overalt i forskellige byer, men den sidste store forsamling af helsesøgende var Traberhof. Og derfra kommer der endnu i dag bekræftelser om helbredelser. Jeg tænker ikke selv

på at meddele noget og at sige: Her er det. Dertil føler mine medarbejdere, det vil sige de ærlige, sig forpligtet. De er også endnu i dag hos mig, jeg kan også endnu i dag remse dem op ved navn: Hr. dr. Trampler, hr. Kuhlmann og, ikke at forglemme, frøken Wolfrum. De tre er blevet tilbage. Disse mennesker ved ganske nøje, alt hvad der er sket. Heller ikke dengang har jeg gjort noget ubevidst, da de helsesøgende hver eneste dag kom til Traberhof, ligesom også i Herford, lad os blot nævne begge disse byer. Jeg var ikke til stede, men har altid sagt til mine medarbejdere: Sig til de helsesøgende, at netop på den tid, hvor De mærker noget i Deres krop, udfører jeg noget i fjernhelbredelse. Jeg behøver ikke at remse det op for Dem, mange fra Deres side ved selv, hvad og hvor mange mennesker, der blev helbredt i mit fravær der. For at De skal forstå mig rigtigt, kan det sammenlignes med, når jeg igen vender tilbage til radioen. For det er ikke ukendt for Dem, De har mange gange hørt en værdifuld udsendelse fra Deres sender, og da lyder det: Her er sender München, og tilsluttet er senderne ... på løbende bånd, som de blev opremset. Og her er det ikke anderledes, det er ingen hemmelighed. Men jeg kan ikke gøre for, at der endnu ikke findes et andet menneske, der råder over den samme kraft, så han også er i stand til at stille ind på andre mennesker, det vil sige, at de på min anvisning kan udføre det. Og det er så de tilsluttede sendere, der over en vis omkreds sender, uden at gøre noget for det. Heller ikke disse bølger var synlige. Ikke synlige for det menneskelige øje, men alligevel kan de føles og mærkes, så at enkelte mennesker modtager denne helbredende bølge så vidt, at de selv blev sunde på stedet.

Jeg ved jo ikke, hvad jeg i det hele taget endnu skal bevise. I Heidelberg sagde man til mig: "Hvis De tager dette skridt, så kan De arbejde frit, så vil der ikke være flere, der kan forstyrre Dem i Deres gøren og laden". Men jeg undrer mig ikke, det er så typisk for mennesket. Sidste år blev det også forlangt af mig, at hvis jeg ville have godkendelse, så måtte det ske på den måde, at der skriftligt blev fremlagt tre sygdomstilfælde, det vil sige tre helbredte eller tre helbredelser. Det har man meddelt mig. Jeg har sagt, De får straks seks, og hvis det ikke er nok, så endnu flere. Og der blev godt nok givet 6, og så blev der givet 16, og ingen af dem blev fundet. Ingen vidste, hvor de var blevet af. Er det min skyld? Skal jeg så nu anse det for nødvendigt at samle endnu mere materiale sammen, at lægge det på bordet for dem? Jeg ved ikke, hvad jeg skal sige til det. Det vil sige, jeg er jo meget generøs med det. Hvis nogen kommer til mig og forlanger noget, så siger jeg: Hvorfor så lidt? Behold det hele, tag hvad De vil! Jeg har også været meget generøs i dette, at når mennesker flokkedes om mig, gav sig i kast med disse værdifulde dokumenter. Og der var også helbredelsesberetninger, som var forsynet med lægelig dokumentation. Der har været utallige mennesker på færde, der har forstået at drage nytte af dette. De troede, og tror det også i dag, at kunne tjene mange penge med denne metode. Så alt blev udnyttet til det yderste. Kun jeg har ikke gjort det. Det er ikke, fordi jeg vil vaske mig ren, men jeg udnytter ikke den slags. Jeg har gang på gang ladet mig udnytte af helsesøgende. Jeg har sat det egentlige, det jeg egentlig har skullet gøre, til side, og jeg er ikke gået bort, når jeg blev bestormet af helsesøgende. Det anså jeg for en selvfølge. Men ikke at samle beretninger, selv om disse er kommet ind i

hundred, ja i tusindvis. Jeg er også i dag ganske generøs i dette. De sidste uger, jeg har arbejdet her, det vil sige, da jeg endnu kunne arbejde i ro, har jeg allerede samlet så meget materiale igen, at hvis man ville forlange tre helbredelsesberetninger, kunne jeg hænge endnu et par nuller derpå. Jeg siger, kunne. For mig har det ingen værdi. Jeg tager jo ingen penge, så kan jeg glæde mig mere over det, når jeg får dokumenteret beretningerne fra de helbredte, og kan holde fast ved disse dokumenter. For det er min løn. De slipper jo heller ikke uden videre den løn, som De har indtjent. De må jo leve, De må give den ud igen. Men når jeg siger til Dem, at jeg også kan leve af det, så har jeg ikke løjet. Jeg kan allerede give afkald på mad og drikke, men kan ikke give afkald på at bringe syge mennesker på benene igen. For der ligger min næring, der ligger kraften, og det gør mig mæt og glad. Og når jeg siger, at jeg ved dette er det lykkeligste menneske på denne jord, så passer det, selv om mennesker måske ville foretrække det noget anderledes. Ikke måske, for De ville ikke bytte med mit liv, det vil sige, med det jeg gør en indsats for her, hvad De som menneske aldrig ville savne.

Men jeg vil gerne endnu engang vende tilbage til masse-fjernhelbredelserne. Hvordan jeg udfører det, at det fortsat sker, uden at jeg stiller mig foran de syge. Og at jeg nu, hvor jeg nu har befundet mig på de bedste veje, kan give flere mennesker det med på vejen. For i Herford har jeg givet flere helsesøgende det med på vejen, at de her, eller lige meget hvor jeg befinder mig, ikke behøver at komme her, de kunne gerne blive hjemme, og jeg ville ikke lade noget være uforsøgt for at skaffe dem kursteder, eller et lokale til helbredelse hjemme, altså i Deres by. Desværre har man hidtil ikke givet mig muligheden. Og nu er jeg så vidt – og igen denne lille hæmsko, hvor der står: Forbud!

Hvorfor? Jeg er dum. Det vil sige, jeg vil også være dum. Det har jo heller aldrig ført til noget, når far kom hjem og sagde til mor: "Mor, det må blive anderledes, vi laver bordet". Og han taler hver dag om at lave bordet, og begynder ikke på det. Og sådan går der dage, og måske uger, måneder, mange gange også år. Lov mig intet! Tag ikke munden for fuld, kære far. Begynd hellere på at gøre det, du engang har lovet mor. Og jeg vil også holde det, jeg har lovet de helsesøgende.

Sidste år sagde jeg i Herford, da de helsesøgende stillede mig spørgsmålet: Hr. Gröning, bliver De i Tyskland? Jeg overvejede det kort, det vil sige egentlig ikke, en ganske kort pause, og sagde: Ja, jeg bliver i Tyskland, så længe jeg kan holde det ud, og vil ikke lade noget være uforsøgt for at gøre vejen fri for Dem. Skulle det alligevel være for vanskeligt, og for vanskeligt for mig alene, at fortsætte på denne vej her i Tyskland, er det i dag ikke i Tyskland, så er det i morgen i et andet land. Så, stakkels tyskere! Det er heller ikke ukendt for Dem, det har allerede stået i brochurerne, det vil sige, der blev det allerede skrevet. Det jeg har lovet de syge, har jeg holdt, selv om denne vej ikke var så nem. Jeg ønsker nemlig ikke at fortælle Dem alt, hvad jeg har måttet døje i denne tid. For jeg vil heller ikke blive ynket. Jeg vil være et godt, et fuldstændigt menneske, og jeg tager altid mig selv på ordet. Og fordi jeg har givet mit ord til de syge, så gør jeg også alt for at holde mit ord, så vidt det er

muligt. Jeg har aldrig haft til hensigt at forlade Tyskland, men blev af mange i nabolandene bedt om, også engang at komme til dem. For disse mennesker vidste, hvem de havde for sig, og hvilke goder de havde at gøre for deres landsmænd; og hvis de fik det ordnet, så de kunne hente mig til deres land, er jeg for så vidt ikke afvisende.

Men hvorfor er jeg blevet i Tyskland? For det første på grund af mit givne ord. Og for det andet går jeg ud fra standpunktet: Jeg vender igen tilbage til et enkelt lille tilfælde, og går så over til det større. Ligesom jeg ikke kan bringe over mit hjerte at se et sygt menneske ligge foran mig uden at gøre noget ved det, at hjælpe ham, kan jeg heller ikke fjerne mig fra dette store. Og dermed vil jeg sige, at lige som jeg vil rejse det enkelte menneske, der lå dernede, op igen, så sammenligner vi nu dette enkelte menneske med dette ene land, der hedder Tyskland, som næsten også er jævnet med jorden. Det var ikke min skyld, og heller ikke Deres. Men det er nu engang sket, og vi har heller ingen ret til at sige, hvad også de fleste af Dem altid har sagt, at det er ledelsen, javel, men fjenderne er ikke skyld i det. Hvor De hele tiden sagde, at de har skylden, de havde ikke skullet gøre det. Bortset fra det, så har tyskerne ikke gjort det anderledes i udlandet.

Men vi må lade os nøje med, at Tyskland ligger næsten ødelagt. Tyskland er næsten værgeløst og æreløst. Og dette Tyskland har jeg til hensigt at hjælpe og rejse op igen, fordi jeg kom til verden her. Hvis jeg i dag skulle remse alle disse muligheder op for Dem, da så det anderledes ud. Men når man ikke vil have det, så gør det mig ondt, men sådan en svækling er jeg nu ikke. Men det er nøjagtigt ligesom, når De som et arbejdsvilligt menneske søger efter et arbejde, efter et arbejde som gør Dem glad, og når De bliver afvist fra det ene sted efter det andet, så søger De videre, og går til et andet sted. Og så søger De så længe, til De har fundet denne post, det vil sige dette sted, og kan udføre det arbejde, som De holder allermest af. Men De ville også gøre alt for at nå dette mål. Og jeg kan ikke her tale sådan om en arbejdsgiver, for jeg vil jo ikke have noget fra ham. Hvad jeg vil, det er at hjælpe og helbrede. Og her må jeg allerede anlægge en større målestok, for jeg har heller ikke ladet noget være uforsøgt for at gennemtrawle forskellige byer her i Tyskland. Overalt blev stolen sat mig for døren, selv om jeg gang på gang sagde, jeg har jo ingen dør, så jeg går bare videre! Jeg må allerede have anlagt den målestok, idet jeg siger, ja, hvis man her gør alt for at hindre min virksomhed, så må jeg gå videre, ligesom De gik fra den ene virksomhed til den næste. For De ville jo kun arrangere Deres eget liv og glæde Dem ved arbejdet, og alligevel hele tiden sørge for Deres eget fysiske vel. Og jeg vil jo gøre mere, for jeg tager alle menneskers sorger og lidelser på mig. Jeg kunne fortælle Dem endnu så meget, kunne tale i dage, uger, måneder – jeg kan for så vidt stadig tale, men det ville føre for vidt i dag.

Jeg håber, at De har forstået mig, så De ved, hvad jeg egentlig vil, og hvad jeg føler mig forpligtet til. Og hvis jeg ikke finder nogen anerkendelse, så kan jeg stadig sige, at jeg ikke har ladet noget være uforsøgt for at kæmpe mig vejen til de syge fri. Jeg er allerede vant til at gøre vejen fri, hvor den hele tiden blev spærret for mig. Men

engang bliver det dog for meget, for jeg er nu så langt, at jeg ikke har ladet noget være uforsøgt, og dermed har jeg nået højdepunktet. Jeg ønsker ikke, at man, når jeg ikke skulle være her mere, måske kan komme med grimme bebrejdelser, sige mig noget på, at jeg skulle have gjort noget mere, have anstrengt mig og sat noget mere ind på det. For jeg siger, at jeg har nået højdepunktet.

Jeg må ikke glemme at give Dem endnu en lille smule mere med på vejen, så De også af dette kan slutte, at der er mere i det end det, som de fleste mennesker hidtil har vidst, og det er helbredelsen.

Det vil ikke være ukendt for Dem, da De i det år, der er gået, har hørt eller læst noget om, at det ikke kun er helbredelsen, det den lille mirakeldoktor udfører, nej, at han endog har standset motorcykler, uden at være til stede, at han endog har standset biler, uden at være til stede, at han endog har sluppet luft ud af hjulene, uden at være til stede, at han endog har slukket apparater, uden at røre ved dem. Jeg nævner kun ganske kort radioen fra München, hvor jeg har slukket to af disse apparater uden at berøre dem, og det tredje i Frankfurt. Og sådan kunne jeg fortælle mere om disse ting. Jeg ser ikke kun det, der er synligt for menneskeøjne, for mig findes der ingen afstand, jeg ser alt, hvad der rører sig på denne jord. Jeg ser meget længere, der findes ingen ende her, der er slet ingen ende at se. Så jeg sagde for nylig det dejlige ordsprog: Der er meget, som ikke kan forklares, men intet, der ikke kan ske. Jeg ser også, hvad der er i denne jord, som vand, rødder, sten osv., jeg afsøger også alt, hvad der er begravet i jorden. Så af og til, når jeg råder over lidt tid, gør jeg det, som jeg for nylig gjorde her ved München og Augsburg. Uden på forhånd at have været i dette hus eller har kendt omgivelserne, heller ikke menneskene, har jeg pejlet tyve år tilbage. Måske kan De nu fortælle om det, hr. Kuhlmann, jeg ville gerne have en smule ferie.

(Kuhlmann fortæller tilfælde fra Augsburg med vandårer, rødder osv., hvor han har været til stede).

Gröning fortsætter:

Det samme har jeg allerede givet bevis for i Herford sidste år. Ikke for at rose mig eller endog at prale. Nej. Jeg ville med disse enkeltheder, der intet har med helbredelsen at gøre, blot bevise, at kræfterne går endnu længere end til at helbrede mennesker. For jeg har ikke tid til at beskæftige mig mere med disse ting, end med de syge mennesker. Det syge menneske står for mig på førstepladsen, det er ham, jeg giver den første hjælp, og på anden og tredje plads de andre ting. Så anderledes ser det ikke ud, for det som også hører til de levende væsener, dyrene, dyrelivet og plantelivet. Også om dette har jeg et lille ord at skulle have sagt.

Også her har jeg allerede beviser. Det vil sige, når et menneske intet forlanger af mig, så gør jeg det af fri vilje. For jeg lever tilbage, og jeg lever også fremad i fremtiden, ligesom De går fremad og baglæns, og også kan stå. Sådan kan jeg her leve tilbage. Og det er intet nyt for mig, når jeg bringer disse ting frem i lyset. Men jeg beder Dem om ikke at opfatte det, som om jeg ville fortælle noget om mig selv. Nej,

jeg ville blot igen henvise Dem til, hvordan også disse kræfter desuden virker videre, og jeg har til hensigt med dette, at give menneskene på denne jord dette med for deres fortsatte liv. Jeg vil ikke beholde det for mig selv, for jeg vil opbygge, jeg vil hjælpe mennesker. Jeg står blot som en vejviser for mennesker, ikke, fordi jeg søger tilhængere, som nogle mennesker måske kan tro. Det ville være forkert. Jeg søger måske, det vil sige, jeg giver mennesket det med på vejen, så han på denne jord igen finder tilbage. Jeg vil vise ham den nye vej, det vil sige vejen, som han engang er gået, som han engang blev trukket bort fra, og som han ikke mere kunne komme tilbage til. For allerede tidligere var der sataniske mennesker på færde, der ikke har ladet noget være uforsøgt, for at trække mennesket bort fra den guddommelige vej gennem fristelser, som endnu i dag er gået mennesket i kød og blod. Han lader sig gerne friste. Mennesket er i tidligere tider sådan lidt efter lidt kommet bort fra den sande, guddommelige vej, og disse sataniske mennesker har sprængt broen bag ham, der førte til denne vej. Jeg har genopbygget denne bro på ny, og jeg står kun foran den som en vejviser, idet jeg igen vil føre mennesket tilbage på den sande, guddommelige vej. For mennesket har mistet forbindelsen til Vorherre, og her vil jeg, fordi han har mistet forbindelsen, stå for ham som en lille mekaniker, der er i stand til at gen-indstille forbindelsen. Også her tager vi et praktisk eksempel, som når jeg vil sige, lad os tage elpæren. Den elektriske pære opfylder kun sit formål, når den får tilført strøm. Og denne strøm kan den kun få fra et elektricitetsværk. Men man kan også afbryde denne forbindelse fra værket til elpæren gennem en af mennesket anbragt kontakt, idet han selv kan afbryde den og slå den til igen. Men der findes også onde mennesker, der ikke undlader noget for at afbryde denne forbindelse. Og jeg kan ikke gøre for, at jeg hele tiden finder denne forbindelse, at jeg kan gen-indstille denne forbindelse, så denne elpære igen opfylder sit formål, og dermed har sin berettigelse, i andet tilfælde var den værdiløs.

Sammenlign elpæren med et menneske. Denne strøm går fra elektricitetsværket over en transformator til en del af elpærerne. De kan også igen vende tilbage til den tilsluttede sender, der behersker en bølgebredde. Og nøjagtigt lige sådan her, at de enkelte lamper bliver fodret fra transformatoren. Der er ikke en, der er flere, men her står jeg som den eneste transformator også for Dem, der får den guddommelige strøm og rigtigt fordelt, sådan som mennesket behøver den, for at blive helbredt igen. For mennesket er et naturens væsen, og han kan ikke unddrage sig dette. Vi mennesker på denne jord er Guds børn, og vi kan kun regne med hjælp, når vi igen er tilsluttet dette guddommelige værk. Og kun sådan er det muligt, at De kan gå et nyt og sundt liv i møde. At gennemføre dette, er min faste vilje, det er min vej, jeg som menneske vil gå på denne jord, som jeg ikke lader mig fjerne fra. Jeg vidste ikke, hvorfor man her gang på gang ikke undlader noget, for at hindre mig i denne min gode gøren og laden. Jeg kan udmærket forstå, når mennesker, som gør det onde, også fra menneskelig side må få deres straf. Men jeg kan ikke forstå, at når jeg netop befinder mig på den bedste vej til at hjælpe mennesker, kun at gøre godt, at man her ikke undlader noget for hele tiden at ødelægge min gøren og laden. Jeg har talt med mange mennesker, med medmennesker fra vore nabostater. De ryster alle

på hovedet, idet de siger: Kom De til os, vi kan ikke forstå det. Jeg heller ikke. Jeg ved ikke, om De kan forstå det. Skulle jeg hermed gøre noget slemt, så beder jeg om at skubbe mig væk, at binde mig fast, netop sådan som mennesker har tænkt sig det. Jeg regner min gøren og laden for en god gøren og laden. Jeg påstår som tidligere, at der herfor ikke findes nogen menneskelig lov, som kan forbyde mig den slags. Man skal blot stille mig foran de syge, så ser man, så føler man, hvis man stadig har et menneskeligt hjerte i livet, at man er forpligtet til at hjælpe disse mennesker. Og den som stiller sig imod det og afholder mig fra det, regnes ikke med til menneskene, regnes ikke til de gode, det er et slet menneske. Han kan ikke gøre for, at han er sådan, jeg tager ham det heller ikke ilde op, for fra et slet menneske man man ikke forvente noget godt.

Jeg finder simpelthen ingen ord mere. Jeg ved ikke, hvad jeg skal sige til alt dette. Hidtil var det forretningsmagerne, mennesker, der på den ene side kun ville have sensationer, og på den anden side udmærket har forstået at sætte sig i min nærhed og gøre forretning af det, selv om jeg løbende har advaret disse mennesker om, at de skulle være ærlige og gode, og vise en god menneskelig og guddommelig vilje til at hjælpe de stakkels syge, det vil sige, være parate til at gøre vejen fri for mig, så det er nemmere for mig at gå til de syge, eller at de syge kan komme til mig. Men nej, disse mennesker, de kunne ikke andet, for pengene trak mere end de syge mennesker. At blive rige på penge og ejendele gennem de syge mennesker, det var deres hovedopgave, de så et mål i overhovedet at gøre forretning af dette. Ærlig talt, så glæder det mig, at det til i dag endnu ikke er lykkedes noget menneske at købe sig til sundhed. Heller ikke hos mig.

Jeg håber, at jeg med mine små udredninger har givet Dem så meget med på vejen, at De har forstået mig; at De ved, hvad jeg overhovedet føler mig forpligtet til, og at jeg ikke mere kan gå fra denne vej, heller ikke, hvis man river mig i stykker eller slår mig ihjel. Jeg hører ikke til dem, der her og der vil fremkalde sensationer, jeg føler ikke engang, at jeg er det menneske, som mange fremstiller mig som, idet de siger: De er det største menneske, De er en verdenskendt, et berømt menneske. Og jeg har sagt til dem, så stor er jeg ikke, min størrelse er kun 1,68. Jeg går ikke efter berømmelse, nej, jeg føler virkelig ikke, at jeg er af dem. Men jeg ved, at jeg er lykkelig, jeg ved, at jeg allerede har gjort mange mennesker lykkelige, og i dette er jeg stor og stolt, men ikke i andet. Jeg undrer mig mange gange, når mennesker siger: Åh, æren, hvilken høj gæst! Jeg ved, at der findes mennesker, der i dette måske ville være stolte. Jeg ved, jeg føler det jo, at enkelte mennesker, som var ved min side, de kunne ikke bære hovedet højt nok, de troede allerede, at de selv var Vorherre på denne jord, og at de selv kunne driste sig til alt. Det er været de mennesker, som også har hindret mig så vidt i dette, at den slags vanskeligheder, der er i dag, også kunne opstå igen. Jeg vil vide at opregne alle disse for Dem, jeg vil udstille dem ved navn. Så vil De og efterkommerne og alle mennesker kunne læse, hvem disse sjovere var. De alene er skyldige, som ville gøre en forretning heraf. De bærer den største skyld, for jeg siger som tidligere: Jeg er kommet sammen med mennesker, som virkelig var interesserede, men måtte svare mig: Til de folk, som De

har eller har haft ved Deres side, kan vi ikke have nogen tillid. På den ene side kan jeg godt forstå det, og derfor siger jeg jo heller ikke meget, når man igen har givet mig det skriftlige forbud i hånden, at også denne side, som jeg kaldte, og også stadig kalder gangstere, ville skade mig heri. Men mig har de ikke skadet, det gik alt sammen på bekostning af de syge. Derfor kan jeg godt forstå, at dette er sket igen. Men nu er det på tide, at man gør vejen fri for mig, hvor jeg er i stand til at give flere mennesker det med på vejen, så jeg kan indløse mit givne ord. Jeg ønsker ikke at tale nærmere om, at der allerede er flere menneske ved værket, som kan arbejde på mine vegne. Jeg kan faktisk sætte eller lægge mig til ro, det vil sige, hvad De som menneske ville kunne se med Deres øjne, hvis jeg virkelig ville satse på det. Men alligevel kan jeg arbejde videre, uden at De ser noget, men De kan mærke det.

I håb om, at jeg nu har givet Dem et lille billede her, ønsker jeg Dem det allerbedste for Deres fortsatte liv. Det gør mig godt nok ondt, at jeg ikke må udføre nogen officielle helbredelser, men jeg vil nu engang føje mig efter denne menneskelige lov. Jeg vil ikke gøre Dem nogle vanskeligheder. Ikke af frygt fra min side, nej, jeg gør det for de syges skyld, idet jeg ikke her vil tale om en helbredelse. Men jeg har af det forgangne fortalt Dem, hvordan det hidtil var. Og som dr. Trampler allerede sagde: Hvem vil forbyde solen, at den stråler og varmer, det går ikke. Og når jeg udstråler og giver mennesket så meget med på vejen, at han derved bliver sund, det kan jeg ikke gøre for. Hvis De ikke ville det, og det alligevel sker, så beder jeg Dem undskylde mig. Jeg kan ikke gøre for det. Jeg behøvede jo ikke at tale til Dem, det sker også på anden måde. Men skulle det ske, så beder jeg høfligst om undskyldning.

Kilde:

Foredrag af Bruno Gröning, München, 6. oktober 1950

"Igen har man klaret at ødelægge et mesterstykke".

Bruno Gröning Stiftelsens arkiv